

Szám.

fejés?

ja?

!

?

:

OK.

számában
g még be-
y Erzsike,
5 Ferencz

számban
mondani
aszt akar

a: Milih
es Margit

mutatva a

rácsonfá-

gyes ada-
bácsi.

teum-épület.
társulat.

MISKALAP

EZERMESTER MISKA. (Lásd a 371. lapon.)

XXV. kötet, 24. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. december 16-án.

KATINKA TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

TÖBBIEK nagy szomorúságuk közepett is kissé kíváncsian néztek rá és kérdezték, mi a baja, mit követett el? Katinka szégyenkezve, bűnbánólag vallotta meg, hogy az ő bűne, hogy ez a nagy csapás bekövetkezett. Nem titkolt többé semmit, mert szomorúsága, megbánása őszinte volt; nem mert szemébe nézni senkinek. Nem bánta volna, ha rárohannak, pirongatják, akár ha meg is verik; szinte szeretett volna lakolni. Meg is lakolt, de nem úgy, mint gondolta. A bácsi is, a néni is annyira le voltak verve, hogy már haragudni sem tudtak. Csak a néni mondá komoran:

— Boldogtalan gyermek, hát azért fogadtunk be, hogy így köszönd meg! Ezt teljes életedben sem teheted soha többé jóvá.

Aztán nem szóltak többé hozzá, de a néni ama néhány szava a legszörnyűbb fájdalmat okozták neki. Igen, soha sem teheti jóvá; hiszen ha akarná is, mit tehetne? Megbánta mélyen, őszintén, de már ezzel nem segít.

Az egész háznép halvány arccal, szóltan szomorúságban járt-kelt, hogy végezze napi dolgát. A kire csak ránézett Katinka, mind mintha azt mondta volna: »Te miattad elvesztjük hajlékunkat, kedves szülőházunkat, csak néhány nap még és hilyongni fogunk, nyomorogni, szenvedni, mind csak te miattad.« Szinte bele nyilallott a szívébe, mikor a szomoru

gyermekeket, a gondtól megtört szülőket látta. Kétségbeesetten szólt magában:

— Nem, én ezt nem nézhetem. Egy módja talán van a segítségnek . . . elmegek ahhoz az ispánhoz . . . megkérlelem, könyörögni fogok neki . . . könyörögni fogok Böskének . . . bocsánatot kérek tőlük és ők be fogják látni, hogy csak én vagyok a hibás, nem állanak boszut a néniéken. Nagyon keserű lesz megalázkodnom előttük, de megteszem.

És azonnal meg is indult az ispán háza felé.

Mikor az ispán háza elé ért, egy pillanatig habozott s szinte összeborzadt a gondolatra, hogy ő most bűnbánólag könyörögjön, bocsánatot kérjen attól a durva, gonosz embertől. De aztán mégis csak rászánta magát és bement.

— Megteszem, ha belehalok is. Eddig soha sem ismertem be hibámat, mindig másokat okoztam . . . pedig magam voltam mindig a hibás. Ha mindjárt kezdetben belátom, nem jutok ennyire, boldogan élhetnék jó mamám és Gábor bácsi mellett. Anna néniéket belevittem a szerencsétlenségbe . . . el kell viselnem mindent.

Bement, de az ispánt nem találta otthon, csak Böskét, ki gunyosan lenézőleg fogadta s így szólt:

— Ah, nem is hittem, hogy még egyszer szerencsém lesz itt a házunkban. Talán megint valami parancsolni valója van a kisasszonynak? Nem gondolja, hogy rossz helyre tévedt?

Katinkának arczába szökkent a vére haragjában. Azelőtt ő beszélt ilyen kicsinylő hangon Böskével, a ki, úgy lát-

szik, tudta már, hogy nem sokára minden meg fog változni és ők, Böskékék lesznek az urak. De csak egy pillanatra háborodott fel Katinka, aztán szeliden mondá:

— Ne gunyolj, Böske, ugy is nagyon szerencsétlen vagyok . . . atyáddal szeretnék beszélni.

— Az pedig ma már nem lehet; nincs itthon.

— Oh! Nagyon sürgetősen kell veled beszélnem! Fölkeresem, akárhol van.

— No's hát keresd föl, amott van a kis erdőben, építőfát vásárol. Ha akarod, azt is megmondom, minek.

— Oh, nem szükséges mindent tudnom.

— De az talán érdekel. Ki fogjuk javíttatni azt a házat, melyben most ti laktok, — csak hogy akkor már nem ti fogtok benne lakni. Nekünk csinosabb ház kell. Hahaha!

Böske nagyot nevetett s ott hagyta Katinkát, kinek e szavak ugy a szívébe nyilaltak, hogy egy pillanatig egészen dermedten és zavartan állt ott, még inkább megdöbbenve, saját maga ellen elkecserevedve. Aztán kilépett és ment, jóformán maga sem tudta hová, gondolkodni is alig tudott, csak az forgott az eszében, hogy az erdőben találja meg azt az embert, akit meg kell kérlelnie. Csak mikor már oda jutott az erdőcskéhez, akkor gondolt arra, hogy ez a kis erdő mégis elég nagy, hol keresse most az ispánt? Sokkal jobb lett volna otthon megvárni. Amint körülnézett, egy öreg gazdát pillantott meg, kit ismert a faluból. Kérdezte tőle, nem látta-e itt valahol az ispánt?

— De igenis láttam, felelé az öreg. Épen most ment ezen a gyaloguton befelé. Beszéltem is vele, azt mondta, hogy ennek az erdőnek a tulajdonosával van valami dolga, azzal a különcz öreg Várhalmly urral, akinek nem tanácsos bemenni a házába. Azért legjobb meglesni, mikor itt az erdőben sétál.

(Vége következik.)

EZERMESTER MISKA.

(Képpel a czimlapon.)

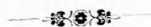
CSÁKÓMRÓL levált a perem —
 »Hoczi, mingyárt megnyezem!«
 — Behorpadt a csacsím feje —
 »Ugy megigazítom, hogy még
 Meg se látszik majd a helye!«

— Hát a csörgő, új abroncsom! . . .
 Kicsorbult az éle —
 »No azt is jól megfoltozom,
 Hamar, ide véle!«

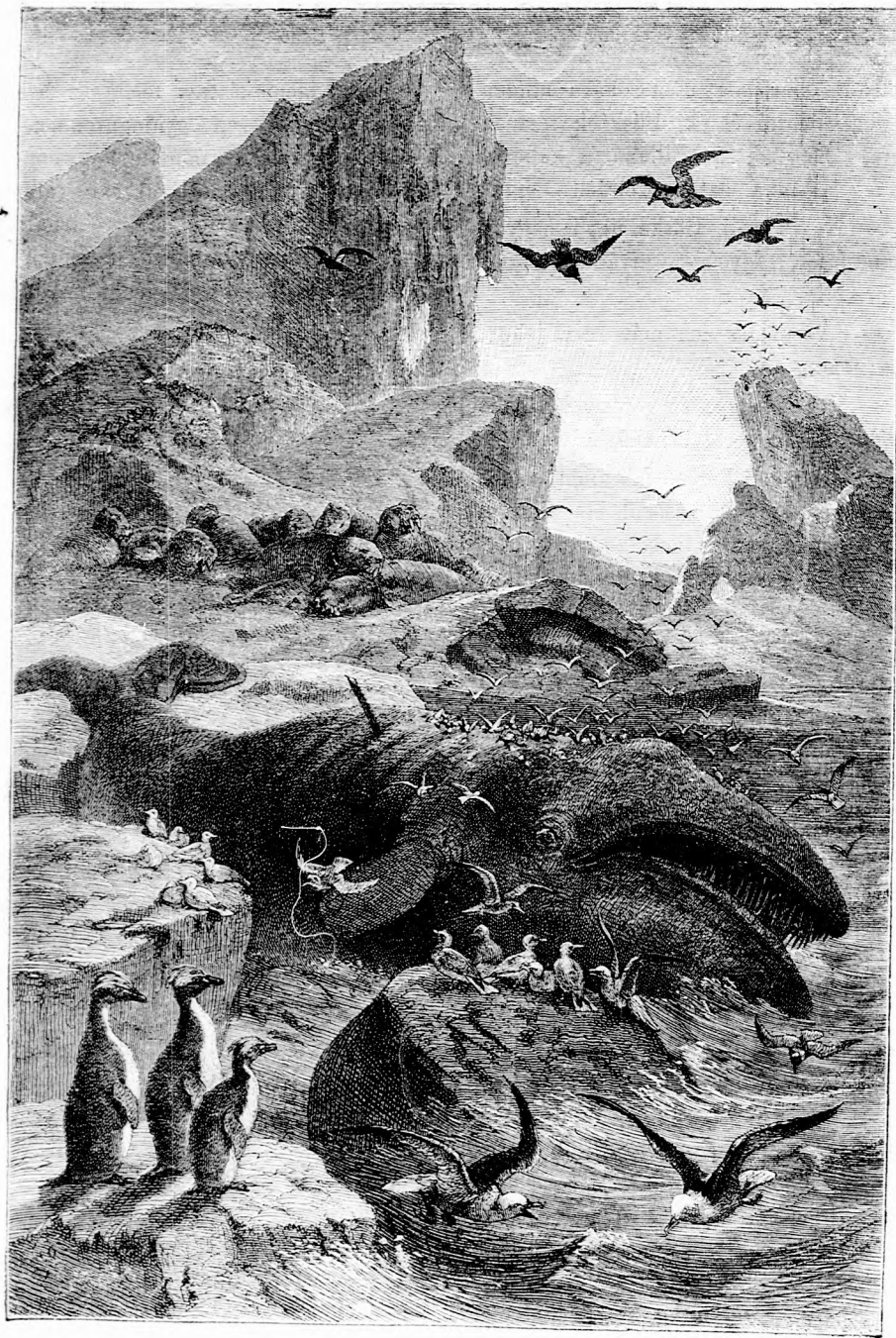
— Szegény Viczám
 Szörnyű bajban leledzik ám!
 A testétül elvált feje —
 »Hoczi azt is, ide véle!
 Nem is telik egy órába,
 Olyan lesz, mint új korába!«

*

Derék Misa!
 Ő a házmesterünk fia;
 Nem csak ügyes, szives is a,
 Főképen ha jól is bánnak,
 Beszélgetnek véle.
 Lám, a vásott Rontó Pálnak
 Milyen ellentéte!

*

HALDORLÓ ÓRIÁS. (Lásd a 373. lapon.)

M
es
e
partján
zett óri
hulláma

suival
s azt h
mitől. L
kat s a
ijedtek
azt a l

HALDOKLÓ ÓRIÁS.

(Képpel a 372. lapon.)

Messze bent a tenger közepén, egy elhagyott, kopár sziget homokos partján vergődik tehetetlenül a megsebzett óriás: a bálna. A míg a tengerek hullámai közt uszkált, rettegve kerülte

el mindenki, mert egyetlen kis legyintéssel összezuzott állatot, embert, csónakot; de most ott a szárazon olyan tehetetlen gyöngé, hogy még azok az apró madarak is szánakozva nézik és csodálkodva kérdik, hogy jutott a vízi óriás ide az ő szárazföldjükre.

Bizony nem a maga jószántából. Tár-

TESTVÉRI SZERETET. (Lásd a 381. lapon.)

sával együtt kedvére uszkált a tengerben s azt hitte, nem kell félnie senkitől, semmitől. Egyszer aztán láttak kis csónakokat s azokban embereket, de ezektől sem ijedtek meg. Egy mozdulattal fölborítják azt a hitvány kis sajkát, azok a gyöngé

emberek mit tehetnének a tenger óriása ellenében? Csak jöjjenek közelébb, majd megbánják!

De az elbizakodott óriások csalódtak. Mert az ember gyöngébb ugyan, csakhogy találékony elméjével le tudja győzni a

leghatalmasabb óriást is, uralkodik szárazföldön és tengeren. Az egyik sajkában fölemelkedett egyik ember és izmos kézzel messziről hegyes szigonyt dobott a legközelebb uszkáló bálnára. A szigony mélyen belefuródott az óriás testébe s a bálna ijedten látta, hogy ellensége a hatalmasabb, menekülni kell. Lebukott mélyre a víz alá és messzire uszott, de szörnyű fájdalmat érzett ott, a hol a szigony furódott belé; vére erősen patakzott és mentül tovább uszott, annál inkább gyöngült. A czethalászok nem tudták utólérni ezt az egyik megsebzett bálnát, de fogtak helyette másikat.

— Azt a sebesültet is megkapjuk még, szól az egyik halász. Jól eltaláltam, nem marad életben, a víz majd kiveti partra.

Ugy is történt. A sebesült bálna pár óra múlva már olyan gyöngé lett, hogy nem bírt uszni, a víz sodorta ide-oda. Épen ekkor pedig erős szél kerekedett, magasra korbácsolta föl a tenger hullámaikat s ezek magukkal vitték a tehetetlen óriást a sziget felé. Végre egy nagy hullám, mely kicsapódott a partra, magával sodorta oda a bálnát is, mely nagyot ütődve esett a földre. A víz visszafolyt a tengerbe, az óriás pedig ott maradt a szárazföldön, hol még akkor sem tudott volna mozdulni, ha ép és egészséges lett volna.

— Most már végem van, sóhajta. Itt a szárazon menthetetlenül el kell pusztulnom, még ha sebem nem volna is veszedelmes.

Hánykódott, vergődött, hogy visszajusson vízbe, de nem sikerült, nem bírt megmozdulni. A fókák, pinguinok és más állatok szánakozva nézték vergődését, segíteni nem tudtak rajta s mikor megtudták sorsát, egy vén foka így szól:

— Lám, hiába vagy óriás, az ember mégis hatalmasabb.

Nem sokára csónakok közeledtek a sziget felé. A czethalászok messziről észre-

vették, hogy megszőkött zsákmányuk ott fekszik. Partra szálltak, még néhány szigonydöféssel megölték, majd felboncolták és zsirját kiolvasztva, hordókba töltötték, aztán jókedvűen indultak hazafelé, hogy drága pénzen eladják a halzsirt és halsontokat.

KÜLÖNÖS VENDÉG.

(Képpel a 376—377. lapokon.)

ITT az öblös vén serpenyő,
Van benne tej elegendő,
Meg is szokott telni vele
A három kis kutya-bendü.

Ép hogy neki iramodnak,
Egyszerre csak megakadnak —
Hát, valami ugrott oda...
Néznek, bámulnak ugyancsak!

— Nini mozog! mondja Morgó,
— Nini füttyent! szól Kuczorgó,
— Nini eszik, a szentelen!
Igy kiált föl a Kujtorgó.

— Olyan kicsiny! Vaj mi lehet?
— Nem láttam még ilyen ebet!
— Már hogy is ne? Nem láttatok
Kis testvérim még verebet?

Igy a három tanakodik,
De egyik se bátorodik,
Mig végül a kis Kuczorgó
Garral neki-ámolyodik.

S egyet kajfan, kicsit félve...
Még egyet csahint feléje —
S mintha ottan se lett volna,
Ugy elröpült a verebke.

24. SZÁM.
erős ger
egy más
szarvas
ruan, ny
kereste
hessen.

— I
asztán. U
busulsz,
nél meg
rengeteg

— I
szeliden.
sokkal m
semmi ké
haza. Az
élni, én
barátság
selem, h
hasznára

—
hasznára
—
most is e
—
mint foly
—
Ráérünk.

—
És a
—
messe v
Arábiab
társamm
hez jutot
de már a
ez a Haf
Nagyon
hosszat s
ütött-ver

A TEVE MESÉJE.

(Képpel a 380. lapon.)

SÖNDESEN, busan elmerengve áll-
dogált egy vén teve az állatkert
egy elkerített kis zugában. Az
erős gerendákból összerótt kerítésen túl
egy másik elrekesztett téren szép nagy
szarvas volt a szomszédja s ez is szomo-
ruan, nyugtalan járt köröskörül, mintha
kereste volna a rést, melyen kimenekül-
hessen.

— Hiába, hiába, nem lehet! sohajta
aztán. Ugy-é, teve szomszéd, te is azon
busulsz, hogy ide vagyunk csakva; szeret-
nél megszökni, ki a szabadba, az árnyas
rengetegbe!

— Nem, azt nem tenném, felelt a teve
szeliden. Busulok messzi honom után, hol
sokkal melegebb van mint itt, de szökni
semmi kedvem, innen úgy sem juthatnék
haza. Aztán én nem is szeretek vadonban
élni, én emberek közt szeretek lenni, jó
barátságban mindenkivel. Még azt is elvi-
selem, ha roszul bánnak velem, csak
hasznára lehessenek valakinek.

— Hát aztán voltál-e valaha nagy
hasznára valakinek?

— Azt hiszem voltam. Talán még
most is emlegetnek.

— Igazán? Meséld hát el, hogy és
mint folyt életed otthon.

— Ha épen kívánod, elmondom.
Ráérünk.

És a teve aztán ezt beszélte el:

— Az én hazám messze, nagyon
messze van innen, túl a tengeren, a forró
Arábiában. Ott növekedtem én föl s több
társammal együtt egy Hafir nevű ember-
hez jutottunk. Nem szoktam panaszkodni,
de már azt mégis csak mondhatom, hogy
ez a Hafir gonosz, kegyetlen ember volt.
Nagyon roszul bánt velünk és bár nap-
hosszat szorgalmasan dolgoztunk, mindig
ütött-vert, enni pedig alig adott. Nem

esoda tehát, hogy épenséggel nem szeret-
tük. De azért mégis csak békében túrtuk
sorsunkat, mert már mi tevék nem egy-
könnyen vetemedünk lázadásra. Aztán
meg kicsi korunktól meg is szoktuk a
koplalást, nélkülözést.

Mert tudnod kell, hogy minket kicsi
korunktól arra nevelnek, hogy a sivatag
pusztákon hasznunkat vehessék, a hol
napokig kell utazni, míg forrást találunk.
Fiatalon rászoktatnak tehát miukat tevé-
ket a koplalásra és szomjazásra, hogy
hosszu ideig kibírjuk, ha nem találunk
sem eleséget, sem italt. A szívtelen Hafir
azonban bőjtöltetett minket akkor is, mi-
kor bőven lett volna mit ennünk: ha vala-
miért boszus volt, rajtuk töltötte ki
haragját, ütlegelt és koplaltatott.

Egy este, kemény munka és több
napi éhség után, nagyon kimerülten he-
veredtem le rendes fekvő helyemre s
épen azon gondolkodtam, hogy ez a Hafir
már mégis tulságos kegyetlen ember és
megérdemelné, hogy valami büntetés érje.
De épen a mint ezt gondoltam, nyájas
simogatást éreztem a nyakamon és egy
kedves, szelid gyermekhang így szólt:

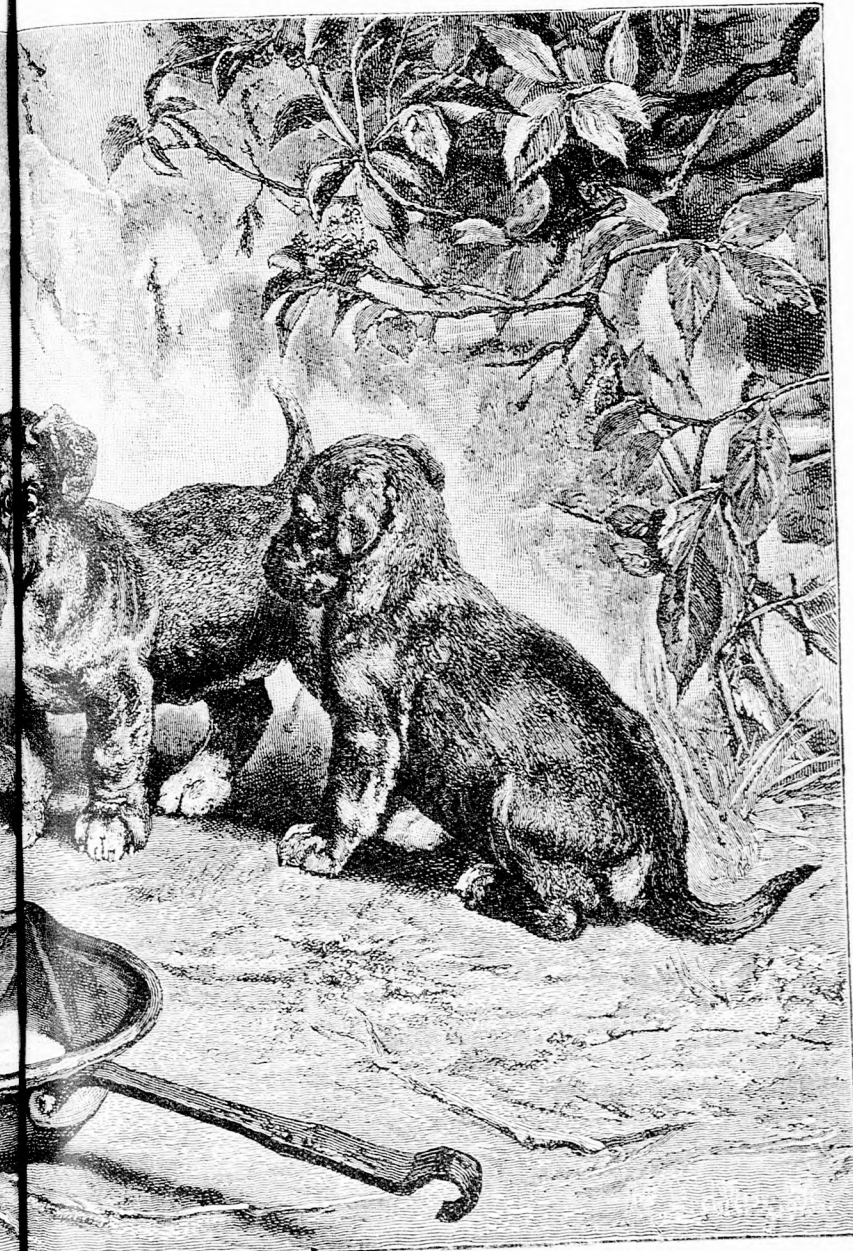
— Szegény állat, milyen bágyadt a
tekintete! És milyen sovány! Bizonyosan
sokat éheznek.

Nagyon hálás voltam e részvevő sza-
vakért s odafordítám a kis fiu felé fejemet,
hogy simogassa. De ekkor Hafir nyersen
rámordult:

— Takarodjál onnan! Azt akarod,
hogy megharapjon?

A fiucska azonban jól látta, hogy én
épenséggel nem akarom bántani, azért
tovább is simogatott. Ekkor Hafir odalé-
pett és durván eltaszította. A fiucska
sirva ment el, én pedig sajnálkozva néz-
tem utána s egészen elsomorodtam, hogy
oly hamar elszakították tőlem. Rég ideje
ez a kis fiu volt az első, ki nyájasan bánt
velem.

(Folytatása a 378. lapon.)

KÜLÖNÖS VENN (Lásd a 374. lapon.)

(Folytatás a 375. laphoz.)

Alig pár nap múlva észrevettem, hogy gazdáim nagy utra készülnek. Nekünk tevéknek több eleséget adtak, mert mikor a nagy sivatagokon járunk, gazdáinknak szükségök van rá, hogy jó erőben legyünk. Egy este Hafir neje oda jött és igen komolyan, szinte sirva beszélt Hafirral. Így szólt:

— Az valóságos veszedelem a szegény fiucsára, ha olyan nagy utra megyünk vele. Elég gonoszság volt már az, hogy elraboltad szüleitől... a sivatagban meghalhat és akkor a mi lelkiismeretünket fogja terhelni a szegény ártatlan gyermek halála.

— Annál jobb, ha meghal, felelte Hafir nyersen. Ha ott marad a sivatagban, akkor legalább bizonyos lesznek benne, hogy senki sem fedezi föl a titkot.

— Oh Istenem! sóhajta az asszony. Miért is kell részt vennem ilyen bűnös tettben! Ha a basa nem volna olyan bős, haragos ember, inkább visszavinném neki a fiát!

— Csak arra merj gondolni, kiáltá Hafir vad dühhel. A basa bizonyosan kivégeztetne és ha ő nem tenné, hát megölnélek én, ha árulásra mernél gondolni. Ha csak egy árva szót szólsz valakinek, meghalsz. Tudod, hogy én nem értem a tréfát.

A szegény asszony busan lecsüggeszté a fejét és sóhajta mondá:

— Hiszen nem teszem... ne félj, nem árulak el, legyen minden úgy, mint te akarod.

Ebből megtudtam, hogy az a kedves kis fiucska egy basának, a város kormányzójának a fia. Hafir elrabolta, ki tudja miféle gonosz szándékból. A jó asszony sajnálta, szerette volna megmenteni, de nem tehetett semmit tehetlen férje ellenére, ki most ezzel az utazással bizonyosan megint valami roszban sántikál. Törttem a fejemet, hogy hátha én segít-

hetnék valamikép; de hiába törtem, nem tudtam semmit kitalálni. Mit is tehetne a szegény teve, aki kénytelen gazdája parancsait teljesíteni! Legfeljebb ha valami véletlen jó szerencse akad... akkor nem fogom elfelejteni, hogy Hafirtól sok kegyetlenséget kellett elszenvednem, meg fogom torolni.

Másnap korán reggel, még hajnal hasadása előtt megjelent Hafir, a neje és a kis fiu, meg több szolga is, nagy csomagokkal, utra készen. Több teve-pajtásmat megrakták a podgyászszal, reám pedig nagy öröömre olyan nyerget tettek, a milyenben embereket szoktunk hordozni. És még nagyobb öröömre a jó asszony ült fel a hátamra, ölében tartva a kis fiucska. El is tókéltem, hogy oly szeliden, vigyázva fogok lépegetni, hogy egy csöppet sem fogják megsínyleni az utat, akár csak bölcsőben ringatóznának.

Megindultunk és míg a város utcáin haladtunk végig, Hafir szörnyen kergett, mintha félt volna valamitől, pedig még ember sem járt az utcákon. A mint egy nagy palota mellett mentünk el, egyik szolga azt mondta társának, hogy ez a basa palotája. Nem sejtette a palotában senki, hogy olyan közel van az a kedves fiucska, kiért odabent annyira busulnak.

Baj nélkül értünk ki a városból s nem sokára eljutottunk a nagy sivataghoz. A szélén megállapodtunk egy forrásnál, mi tevék nagyot ittunk, gazdáink megtöltötték vízzel kulacsaikat, aztán neki indultunk a pusztaságnak. Izzó forrón süttött a nap s a meddig csak a szem látott, sehol sem volt egy árva bokrocska, de még egy fűszál sem. Kinos, keserves utazás az ott a sivatagban s mindenki sóvárogva várja, hogy végére jusson. Nekünk hat nap alatt kellett volna eljutnunk a sivatag tulsó szélére, de mikor a hatodik nap végére járt, nagy ijedelemmel vették észre gazdáim, hogy eltévedtünk, letér-

tünk az egyenes irányról. Hol vagyunk, merre menjünk, senki sem tudta, bolyongtunk czél nélkül. Ez pedig veszedelmes dolog a távolságban, mert ha elfogy az eleség és a víz, melyet az utasok magukkal visznek, akkor éhen, szomjan vesznek a homok-pusztaságban. Mi pedig már fogytán voltunk eleségnek és víznek is, mert Hafir csak hat napi utazásra számított.

Mindinkább bágyadtan, csüggedten bolyongtunk, midőn egyszerre még nagyobb veszedelmet vettem észre. Messzi a láthatáron sárgás felhő tünt fel s én mindjárt tudtam, hogy homokvihár közeledik. Ez egyik legnagyobb veszedelme a sivatagnak. A szélvész rettentő tömegekben kavarja és kapja fel a forró naptól izzóvá lett homokot és óriási felhőkben sodorja tovább. A homok aztán mint valami felhőszakadás hull alá és amit utjában talál, eltemeti. Mi tevék kiálljuk, de az embernek arczát, szemét, egész testét összeégeti a csapkodó forró homok, ha idején jól el nem burkolja magát.

En láttam a közeledő veszedelmet és arra gondoltam, hogy valamikép menedékhelyet találjak a jó asszonynak és a kis fiucsának. A sivatagban persze más menedékhely nincs, legfeljebb egy-egy kisebb kopasz szikla, mely a szárazföldből kiemelkedik. De ez sokat is segít, mert aki mögéje guggol, azt nem éri oly erősen a homokzárpor. Ilyet kerestem tehát és nem sokára találtam is. Egyenesen oda mentem és letérdeltem a kis szikla mögé, mely alig valamivel volt magasabb, mint én magam. De hát mikor nagy a baj, akkor senki sem válogatós.

Hafir neje eleinte ösztökölt, hogy menjünk tovább, mert ő még nem sejtette a veszélyt. De én nem mozdultam, s a jó asszony azt hitte, hogy már végkép ki vagyok merülve, nem bírok tovább menni, tehát nem bántott, hanem felsóhajtott:

— Szegény állat, együtt fogunk itt elveszni . . . hiszen Hafir csakugyan ezt akarja.

Valóban, Hafir, ki a többiekkel még nem igen messze volt tőlünk, ébenséggel nem gondolt arra, hogy nejehez és a fiucsához jöjjön s megkérdezze, mi a baj. Ellenkezőleg, gonosz kárörömmel vigyorgott és gyorsan távozott a többiekkel. Nagy kárörömében nem látta ő sem a közeledő veszedelmet.

Pedig az csakhamar bekövetkezett. Ekkor az asszony is kezdte érteni makacságomat és hamar megtett mindent, a mit kellett: leszedte a nyeregről a szőnyegeket és mellém guggolva, magát is, a kis fiucsát is jól betakarta. Alig mult pár perc, már jött a rettentő homokvihár, nagy tömegekben hullt ránk a forró homok, de óvatosak voltunk, nem engedtük magunkat eltemetni. Lassan-lassan csöndesült és végre egészen megszűnt a fürgeteg s mi, bár jóformán fulladozva és elbágyadtan, de minden nagyobb baj nélkül túléljük a veszedelmet. Szétnéztünk Hafir és társai után, de azokat nem lehetett látni, itt-ott nagy homokhegyek támadtak, a hol előbb sík föld volt. Ott voltak eltemetve.

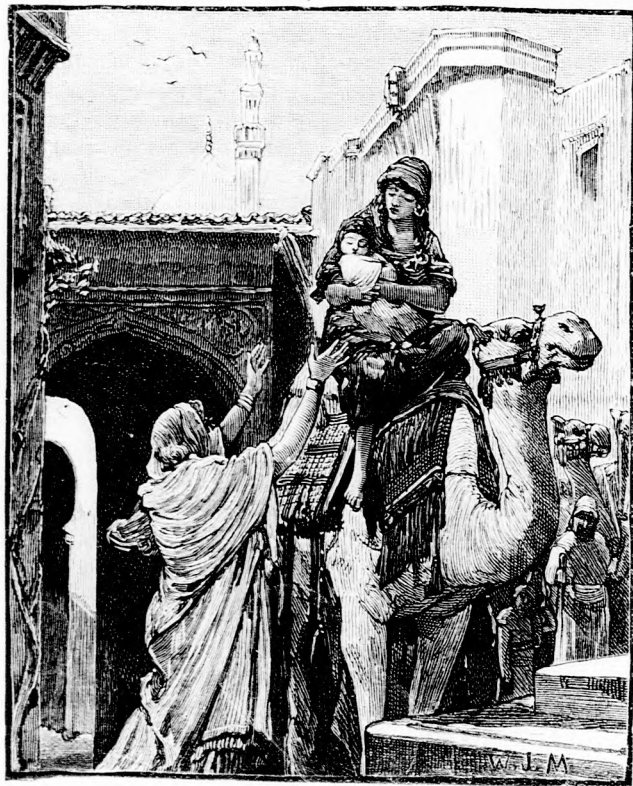
Felálltam, aztán megint letérdeltem, ezzel adván értésére asszonyomnak, hogy indulni szeretnék. Ő is tudta, hogy sietnünk kell, mert már nagyon ki vagyunk merülve, étlen-szomjan veszhetünk a sivatagban. Ólébe vette hát a fiucsát, fölült a hátamra és megindultunk.

Éreztem, hogy a szegény asszony már alig bírja magát tartani a nyeregben, annyira elgyöngült. Magam is nagyon fáradt és szomjas voltam, de megfeszítetten végső erőmet, csak hogy eljussak velök valami lakott helyre. Egyenesen mentem mindig, remélve, hogy majd csak kijutok a sivatagból. És a Gondviselés örködött felettünk, mert mire beesteledett, oázishoz értünk, hol hűs forrás fakadt. Ennivalót nem találtunk ugyan, de legalább szomjuságunkat olthattuk s ez új erőt adott mindnyájunknak, különösen nekem, mert mi tevék az éhséget sokáig kibírjuk.

Egészen fölfrissülve, még gyorsabban mentem aztán előre, mert aggódni kezdtem a kis fiucskáért. Egy ideig sirni hallottam, de sirása mindinkább gyöngült s már csak néha-néha sóhajtott. A szegény kicsike nem bírta úgy kitartani az éhséget, mint én és a jó asszony. Hátha meg-

hal utközben és a gonosz Hafir szándéka mégis teljesül? El voltam tökélve, hogy sietek, a míg csak össze nem rogyok.

Asszonyom nem bánta, akárhová viszem, a sívatagban ő úgy sem tudta hol járunk, merre menekülünk. Aztán annyira el volt már gyöngülve, hogy

...KINYUJTÁ KARJAIT. (Lásd a 381. lapon.)

csak nagy erőfeszítéssel bírt a nyeregben maradni. Azt hiszem, kétségbeesésében már azt sem bánta volna, ha lefekszem ott a sívatagban és meghalunk.

De biz én ezt nem tettem, hanem mentem előre szaporán, s egyszerre csak tornyokat látok a messzeségben. Még be sem esteledett, már ott voltam a városban

és egyenesen egy nagy palota udvarára siettem. Egyik ablakból gazdag öltözetű nő tekintett ki s a mint asszonyom ölében a fiucskát megpillantá, örömsikoltással kiáltá:

— A fiam! Az én fiam! Visszahozták!

Egy percz mulva ott termett mellet-

tünk, kinyu-
(Lásd a kép-
esókolta. C
nagy volt
A szegén
adtak s ot
ott mara
gonosz Ha
tettért me
a basa fiá
nesen a pá
zata, hogy
indulásun
ták, hogy
emberek e
sem, ki a
vittem őt

Jó de
A basa ki
dőtt és a j
ségemmel
látogatott
nak-e vele
voltam a l

De e
dolgomnak
harez foly
mal, nem
elhajtott,
ide hozott
állatkertbe
én pedig e
mélyeket
töttem.

Vissz
azért meg

TES

ÉPEN
Béla

Miko
Mege

tünk, kinyújtá karjait a gyermek után (Lásd a képet a 380. lapon) és összevissza csókolta. Ott termett a basa is és szintén nagy volt az öröme, hogy fiát visszakapta. A szegény asszonynak gazdag jutalmat adtak s ott tartották a palotában. Én is ott maradtam és megtudtam, hogy a gonosz Hafir, mert a basa valami rossz tettért megbüntette, boszúból rabolta el a basa fiát. Annak pedig, hogy én egyenesen a palotába mentem, az a magyarázata, hogy ráismertem az épületre, melyre indulásunk reggelén a szolgák azt mondták, hogy ez a Hafir palotája. Persze, az emberek ezt nem tudták, még asszonyom sem, ki azt hitte, csak úgy véletlenből vittem őt oda.

Jó dolgunk volt aztán a palotában. A basa kis fia hamar fölépült, megerősödött és a jó asszonnyal, ki őt az én segítségével megmentette, mindennap meglátogatott engemet, hogy lássa, jól bántanak-e velem. Simogattak, czirógattak s én voltam a legboldogabb tevé.

De egyszer aztán vége szakadt a jó dolgoknak. Ellenség tört a városra, nagy harez folyt. Hogy mi történt jó gazdám-mal, nem tudom, de az ellenség engem elhajtott, később eladott, s a kereskedő ide hozott Európába. Most itt vagyok az állatkertben, az emberek megbámulnak, én pedig el-gondolkozom a régi időkről, melyeket otthon a meleg Arábiában töltöttem.

Vissza soha sem kerülök oda, tudom, azért meg is nyugszom sorsomban.

TESTVÉRI SZERETET.

(Képpel a 373. lapon.)

ÉPEN ahogy járnai tanult,
Béla lába kificzamult.

Mikor nyargalt a falovon,
Megesuszott a padozaton.

*Hogy a faló nagygot ugrott,
A hátáról hajh! lebukott.*

*Azt mondta a doktor bácsi:
Nagy a baj, jól kell vigyázni!*

*Sokat szenvedett Bélácska,
A míg helyre rándult lába.*

*De bár ott volt rég a helyén,
Még se bírt rálépni szegény!*

*Mankót adtak hónaljába,
Igy vánszorogott a szobába'.*

*»Beh rég láttam a kék eget,
Kis kertünket, fát és hegyet!«*

*Igy sohajtozott magában,
Vánszorogva a szobában.*

*Testvérnénje, a Boriska,
E sohajtást meghallotta.*

*Szive erre megdübene,
És lábaát a szemé könybe.*

*»Nem szólsz, nem is gondolsz én rám!
Hisz te vagy az én kis Bélám!«*

*A kis ücsvét ölbe kapja,
Ölelgeti, csókogatja.*

*»A vállamhoz ragaszkodjál,
A nyakamba kapaszkodjál!«*

*S testvérkéjét emelgetve,
Ki a kertbe megyen vele.*

*Láthat ismét hegyet, eget,
Uszó felhőt is eget.*

*Mig egyszer egy boldog reggel
A Bélácska maga kel fel.*

*Maga lábán állhatott meg
Udvar, kertet,
Utezát, teret
Maga lábán járhatott meg.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP“ XXV. köt. 22-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Öreg, rege, Eger, Gerő“

Helyesen fejtették meg: Kövér Miklós, Komlós Emilia és Melania, Herzog Kornélia és Hedvig, Frank Lajos és Arthur, Stokowszki Ella, Rakovszky Antal, Tahy Sarolta, Flesch Misi, Poldini Emma és Lujza, Tömörny Melanie, Novelly Hajnalka, Navratil Margit, Ákos és Dezső, Frey Otto, Detsinyi Kata és Henrik, Pfeffer Ödön, Cserneczky Aladár, Forrai Jenő és Pista, Tóth Mariska és Kamilla, Morgenländer Dezső és Mór, Schulhoff Melitta és Rikihárd, Holitscher Pali, Schmidl Miklós, Krémer Mariska és József, Gross Frigyes, Bankos Irénke, Dezsán Péterke, Szász Béla és Róbert, Faubel Gusztáv, Spielmann E. (egészen ird ki nevedet, mert máskor nem közölhetem. F. b.), Ruprecht Sándor, Bányay Döme, Mairovitz Helén és Veronka, Fried Gizella, Kommer Anna és Károly, Fligl testvérek, Schulhof Piroska és Leo, Ferenczy Ferencz, Tury Erzsike, Deutsch Zsiga, Kotzó Margit, Szilvinyi Hugó, Spitzer Jozefa, Hoffmann Géza, Blaskovics Margit, Polónyi Dezső, Freund Miklós, Crettier Irma (kinek az írása? F. b.) Szily Ferencz (tépett, piszkos papíron irdni levelet nagy illetlenség F. b.) Ligeti Anna, Weisz Teri és Béla, Kelemen Miklós, Benkő József és Kandó Ferencz, Szász Kálmán, Klug Nándor, Illés Pista, Mann Miksa (levelet ne irdj számla-papírosra, hanem vagy levélpapírosra, vagy levelező lapra, ugy kívánja a tisztesség. F. b.) Weizlberg (?) Etelka (vezeték nevedet tisztában ird ki. F. b.), Bergel Feri, Löbl Rezső, Rosenthal Izidor, Szűsz Ilona, Práger Ilka, Emma és Gyula, Hubert testvérek, Reiszig Antonia, Koós Gyula, Widder Andor, Politzer Gizella és Adél, Sireh Ferencz, Mayer Adél, Grünstein Ilona, Vagyázó Ferencz és Sándor, Grausz Aladár, Paskusz Zsigmond és Korneth Ferencz, Bajusz József, Schmidt Irén, Koós Gábor, Kiczberger István, Molecz Béla, Ábrahám Erzsike, Győrfy Anna, Schaffer Henrik, Ofner Szeréna, Kardos Irma és Malvina, Pfeffer Nándor, Porotschek Mária, Hiesz Jónás, Uhlig Örsike, Magyar Kornél, Szemenyei Ilonka, Andor és Kornél, Schunda Irma, Külley Vilmos, Kálazdy Teréz, Oberschall Jolán, Dregály Ilma és Mariska, Glück Erzsike, Fischer Kornélia és Juliska, Záborszky Pista és Mailáth Béla, Thein Regina, Irén és Miksa, Latzkó Klára, Schnetzer Etelka és Ernő, Strausz Margit és Nelli, Ofner Irma és Szidi, Körösy Mariska, Wildmann Berta és Sándor, Ungár Paula, Körmendy Elvira és Józsa, Beck Zsiga, Gulyás Pista, Erber Irén,

Kubicsek Szabina és Irén, Maderspach Janka és Julka, Csigó Aranka, Mamuliti Irma, Szöllősy Ilona, Anna és Andor, Frank Béla, Moskovitz Vilmos, Ernst Miklós, Csergő Erzsike és Bandi, Sárly Arthur, Ferenczy Gizella és Sándor, Fekete Zoltán, Gaál Emma, Markovits Terke, Mangolt Imre, Rosenberg Dorottya, Stern Sarolta, Sachs Hilda, Scipiades testvérek (írástok nagyon hanyag. F. b.) Gebhardt Mariska, Pick Helén és Arthur, Szokolovics Iván, Rötzer Ferike, Frank Alice és Ella, Jeney Loránt, Hatala Györgyike, Kleebérg Ödön és Zoltán, (levelet beporozni illetlen. F. b.) Körmendy Anna és Jolán, Freund Szidónia, Rozália és Sándor, Bürger Berta, Borsodi Sándor, Sohay Karola, Illés Ödön és Sándor, Szegedy Gina, Lövy Malvin és Terezi, Oláh János, Schweiger Jenő, Kiss Margit és Árpád, Grossmann Malvin, Juliska és Berta, Herzog Fülöp, Gold Hermin, Andraskovich Erna és Szilárd, Karl Lajos, Vagyon Margit, Antal testvérek, Veisz testvérek, Urik László (társad nevének közlőne, mert nincs kiírva. F. b.) Kalmár Károly, Dirnbach testvérek, Keresztes Ilonka, Steiner Etel és Paula.

*

A „KIS LAP“ XXV. köt. 22-dik
számában közölt képrejtvény megfejtése:
„Fiume.“

Helyesen fejtették meg: Lukács Ernő, Kövér Miklós, Herzog Kornélia és Hedvig, Müller Augusztá, Moskovitz Iván, Tahy Sarolta, Flesch Misi, Poldini Emma és Lujza, Navratil Margit, Ákos és Dezső, Frey Ottó, Loeblin Janka, Pfeffer Ödön, Cserneczky Aladár, Forrai Jenő és Pista, Morgenländer Dezső és Mór, Schulhoff Melitta és Rikihárd, Holitscher Pali, Schmidl Miklós, Krémer Mariska és József, Gross Frigyes, Áldor Tekla és Lajos, Szász Béla és Róbert, Spielmann E., Lippe Valéria, Bányay Döme, Mairovitz Helén és Veronka, Fligl testvérek, Weisz Lina, Schulhof Piroska és Leo, Ferenczy Ferencz, Tury Erzsike, Deutsch Zsiga, Kotzó Margit, Szilvinyi Hugó, Hoffmann Géza, Blaskovics Margit, Polónyi Dezső, Freund Miklós, Szily Ferencz, Weisz Teri és Béla, Kelemen Miklós, Benkő József és Kandó Ferencz, Szász Kálmán, Illés Pista, Farkas Elza, Neu Elvira és Ilonka, Rosinger Kornélia, Malvina és Paulina, Bergel Feri, Löbl Rezső, Rosenthal Izidor, Szűsz Ilona, Práger Ilka, Emma és Gyula, Schlattauer Margitta (sajátkezű és nem torzított írást kívánok F. b.), Hubert testvérek, Pintér Terike, Goll Rezső, Widder Andor, Sireh Ferencz, Mayer Adél, Grünstein Ilona, Nedeczky Izidora, Schmidt Irén, Koós Gábor, Kiczberger István, Molecz Béla, Ábrahám Erzsike, Győrfy Anna, Schaffer

Henrik,
Irma, és
Uhlig Ö
Ilonka, A
Vilmos,
gály Im
Juliska,
Regina,
Margit é
Mariska,
Józsa, B
Erber Ir
pach Jan
Irma, Sz
ger Pali,
Erzsi és
Kommer
Fekete Z
Pick Hel
írása? F
Erzsi, B
Jolán F
Vecsey
vallomás
sody Sa
nélia, I
és Rózsik
tonhoz c
ez a m
igazi nev
mert a »
beszél, m
Andrásk
Herzog
Berta, K
Malvin é
Margit,
László,
tes Ilonk

szüle
rusá,
korá
hóna
tól,
angy
lötte
mely

Henrik, Ofner Szeréna, Adriányi Vilma, Kardos Irma, és Malvina, Debreczeni Jolán és Barna, Uhlig Őrszike, Magyary Kornél, Szemenyei Ilonka, Andor és Kornél, Schunda Irma, Külley Vilmos, Kálazdy Teréz, Oberschall Jolán, Dregály Irma és Mariska, Fischer Kornélia és Juliska, Záborszky Pista és Mailáth Béla, Thein Regina, Irén és Miksa, Latzkó Klára, Strausz Margit és Nelli, Ofner Irma és Szidi, Kőrösy Mariska, Ungár Paula, Körmeny Elvira és Józsa, Beck Zsiga, Gulyás Pista, Stern Rózsa, Erber Irén, Kubicek Szabina és Irén, Maderspach Janka és Julka, Csígyó Aranka, Mamuliti Irma, Szöllősy Iona, Anna és Andor, Steinberger Pali, Dienes Adorján, Ernst Miklós, Csergő Erzi és Bandi, Zaitschek Jaromir és Arthur, Kommer Anna és Károly, Sárffy Artur, Dósa Irén, Fekete Zoltán, Sachs Hilda, Gebhardt Mariska, Píck Helén és Artur, Rötzer Ferike (kinek az írása? F. b.), Frank Alice és Ella, Friedmann Erzi, Hatala Györgyike, Körmeny Anna és Jolán Freund Szidonia, Rozália és Sándor, Vecsey Jenő (a másokra vonatkozó őszinte vallomásért dicséretet érdemelsz. F. b.), Borsody Sándor, Sokay Karola, Vasánits Kornélia, Illés Ödön és Sándor, Balogh Margit és Rózsika, Szegedy Gina (leveledet Ágai Ágostonhoz címezted, a mi kétszeresen hiba, mert ez a név nem az én nevem; de ha az igazi nevet irtad volna is, mégis hiba lett volna, mert a »Kis Lap« olvasóinak csak *Forgó bácsi* beszél, más címet használni nincs jogod. F. b.), Andráskovich Erna és Szilárd, Gold Hermin és Herzog Fülöp, Grossmann Malvina, Juliska és Berta, Kiss Margit és Árpád, Oláh János, Lövy Malvin és Terezi, Frank Lajos és Artur, Vagyon Margit, Antal testvérek, Veisz testvérek, Urik László, Kalmár Károly, Arüll testvérek, Keresztes Ilonka, Dirnbach testvérek, Cserey Ágoston.

G Y Á S Z.

Egy olvasótársatok, *Szöllősy Olga*, szülei és Piroska testvére mély szomorúságára meghalt e hó 4-kén, 8 éves korában, Tasnádon. Épen abban a hónapban vált el a szerető környezet-től, amikor a Jézus gyermek jön el apró angyalpajtásaival a földre. Ott lesz körülötte a kis Olga is, üldve azt a házat, melyben megszületett.

Forgó bácsi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Balogh Béla. A politika s a politikai szereplők ismertetése nem való a »Kis Lap« keretébe. Legkevésbé azonban a pártpolitika. — **Morgenstern testvérek.** A rejtvény ügyes. Meg is fog jelenni. — **Kövér Miklós.** A földvány szerkezete kifogástalan, de ez magában nem elég. Az effélet az előadás formája által is tetszetőssé kell tenni, amit persze csak hosszabb gyakorlat által lehet elnyerni. — **Hoffmann Géza.** A mult számban olvashattad a »K. L.« jelentését a »Magyar gyermekmesék«-ről, melynél alkalmasabb karácsonyi ajándékokot nem ajálhatok. — **Vieser Miklós.** Cikkecskédre ugyan nem illik rá a »történeti elbeszélés«; de mint használható anyagot számba vettem s közlöm is, amikor alkalma kerül. Reményem, ha az Isten éltet, az utazási évszakban, tehát a nyár folytán, meg fog jelenni. Addig szedegessük mindketten azokat a rózsákat, amelyeket a türelemfa terem. — **Rosenberger Dorottya.** Moglehet, hogy az idegen népek meséinek lesz még folytatása. De egyelőre egy süttetből elég ennyi. — **Hannek Szilárdka.** A kockákat nagyobbra rajzold s olvashatón írd bele a szótagokat.

(Vége következik.)

Kis Értesítő.

A »Kis Lap« számos újabb olvasóinak, akik a régi köteteket nem ismerik, a melyekben elszórva foglaltatnak a szindarabok: figyelmükbe ajánlom a

„Forgó bácsi színházát“

melyből a kiadó cég, az *Eggenberger*-féle könyvkereskedés, ismét sok példányt nyomtatott, mivel az eddigiek jóformán mind elfogytak.

A kik tehát újabb kis olvasóim közül Karácsony ünnepén a szülők öröme s a maguk mulatságára valamely szindarabot akarnak eljátszani: ebben a könyvben bő választékot lelnék.

Megrendelhető bármely könyvkereskedő által.

Mivel előadható gyermeki szindarabok tárgyában sok oldalról tudakozódnak nálam: szükségesnek tartottam a fönt elmondottakra utalni a kérdezőket.

F. b.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Guary Mariska 2 frt., Korbuly Gyula 2 frt 50 kr., Filberger Piroska 1 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« decz. 5. számában.

Szegény beteg gyermekek karácsonfájára Kóti Lenke 1 frt., Guary Mariska 3 frt., Ruttkay Béla 1 frt., Temner testvérek 1 frt 50 kr., Szluha Margit és Laezi 50 kr., Korbuly Gyula 2 frt 50 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A „Kis Lap“ e most végére járó esztendővel immár huszonötödik kötetét fejezi be. Közel másfél évtizede, hogy a magyar gyermekvilágnak hű barátja, oktatója, mulattató társa, folyvást szem előtt tartva a kitűzött kettős célt: hogy a kis olvasóknak szórakozás, gyönyörködtetés mellett szívet nemesítő, elmét képző, ismereteket nyújtó olvasmányt adjon. És a mily komoly a „Kis Lap“ ebbeli törekvése, ép oly teljes a siker, mely jutalmazza, mert ma már a hol magyar gyermek van, ott csak igen ritka esetben hiányzik a „Kis Lap“, mely elkíséri a magyar kis olvasót még az ország határain túl is. A hol külföldön magyarok laknak, ott szintén a „Kis Lap“ a gyermekek hű társa, szórakoztatva, oktattva őket az édes hazai nyelven.

Most, midőn a következő, már huszonhatodik kötetre nyílik meg az előfizetés, bizonynyal elég rámutatni a „Kis Lap“ eddigi pályafutására, eddigi elért nagy sikereire. Forgó bácsi „Kis Lap“-ját már sokkal jobban ismerik, hogysen hosszasan ismételtetni kellene, mire törekszik s mit fog a lap jövőre is nyújtani kis olvasóinak. Talán a legjobbat mondja azzal, hogy az annyi esztendő óta helyesnek bizonyult uton fog tovább haladni s a „Kis Lap“ beosztása, tartalma ezentul is a régihez hasonló lesz. Az új évvel meginduló elbeszélések, mesék, ismeretterjesztő cikkek már nagy számmal vannak kiválogatva: az első számban

„Az összeesküvők“

címmel hosszabb, érdekes elbeszélés fog megindulni s e mellett, mint eddig is, minden számban közlünk kisebb beszéleteket, cikkeket, költeményeket, művészi kivitelű rajzokat, ugyszintén elmeélesítő feladványokat, rejtvényeket, míg Forgó bácsi postája folytonosan fentartja az érintkezést a kis olvasók seregével, felelve, fölvilágosításokat adva kérdéseikre.

Évről évre szelesebb körökben válik hazi barátta a „Kis Lap“ s hiszem, a jövő csak még szebb folytatása lesz a múltnak, kis híveim serege mindinkább megszaporodva fog összegyülekezni. Az új kötetre tehát öröndetes viszontlátásra várja kis híveit.

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt. 40 kr.
Félévre	2 „ 30 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetési pénzek, melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadó-hivatalához (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest, 1883. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.